

[Poul Møller !

aftvunget socialdemokratiet, og ikke noget, socialdemokratiet har taget dristigt initiativ til. Jeg tænker her på den overgang til proportionalbeskatning for små indtægter og mellemstore indtægter, som blev presset frem af den så forkætrede VK-plan og blev gennemført i foråret 1961. Jeg tænker på, at hvis vi ikke havde fremsat disse tanker og presset så stærkt på her i tinget, havde vi stadig arbejdet med en progressiv skatteskala, der var begyndt allerede ved 8.000-9.000 kr. Jeg tænker på alt det, der er nået med hensyn til opsparingsfradrag, som ikke var nået uden vor indsats. Regeringen har i sin skattepolitik klamret sig til ikke at ville tage væsentlige skridt på vejen imod en ændret skattebyrdefordeling: en større byrde på forbruget og en mindre direkte skat.

Jeg skal ikke karakterisere regeringens skattepolitik, men lade et æret medlem af regeringspartierne, nemlig det ærede medlem hr. Erhard Jakobsen gøre det. Det ærede medlem har skrevet en uhyre interessant artikel i januarnummeret af Verdens Gang, hvor han også er inde på disse problemer, og hvor han i bred sammenhæng skildrer socialdemokratiets problemer og også her er inde på socialdemokratiets forældede syn på skattepolitikken — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til at citere —:

„Denne tøven“ — i spørgsmålet om skattepolitikken — „kan få stor politisk betydning og ikke just til gavn for vort parti. Den store og stadig voksende funktionærgruppe føler sig stærkt forurettet over skattesnyderiet og ser — efter min mening med rette — i forbrugsskatten et middel til udryddelse af dette onde. Det kan jo koste vort parti dyrt, om vi lader andre partier føre kravet om forbrugsskat frem og henter sig en vælgermæssig succes derpå i kredse, som på mange måder føler sympati for vort parti.“
Det ærede medlem hr. Erhard Jakobsen gør dernæst rede for, at kildeskatten ikke løser problemet, hvilket jeg er enig med det ærede medlem i, men den høje regering har klamret sig til, at det, der skulle ske på det skattepolitiske område, skulle være indførelsen af kildeskatten. Det er nu mange

år siden, vi her i tinget fik en redegørelse af daværende finansminister Kampmann om kildeskattens indførelse; jeg tror, det var i 1955 eller 1956. Siden har man arbejdet og arbejdet med disse sager i departementerne, men der er ikke kommet lovforslag frem i det høje ting. I går fik vi at vide, at nu, da den 15. marts var passeret, var det muligt, at der kunne komme et lovforslag, men naturligvis ikke — og det er jeg enig med den højtærede finansminister i — et lovforslag, som kunne gennemføres i dette folketingsår. Man kunne højst nå til at fremsætte et lovforslag til præsentation. Jeg tror, at regeringen har set helt fejl og vurderet fejl, hvad befolkningen ønsker skattepolitisk, men jeg kan naturligvis ikke sige det, før jeg har set dette lovforslag. Men jeg må rigtignok sige, at der falder et stort ansvar på den regering, der i 10 år har ladet embedsmændene sidde og arbejde med disse problemer uden at komme ud af stedet. Hvis regeringen nu skulle komme med et forslag i sidste øjeblik før valgperiodens udløb, så tjener det den ikke til ære.

Jeg har også set — det er blevet markeret i en udtalelse af en politisk leder inden for socialdemokratiet, jeg tror sågar den højtærede statsminister — at det kan tænkes, at kildeskatteforslaget slet ikke fremsættes af regeringen, men kun fremlægges af socialdemokratiet. Jeg vil bede den højtærede finansminister svare mig på det spørgsmål, om det virkelig skulle være tilfældet, at man slet ikke kommer med forslag fra regeringens side, men at socialdemokratiet kommer med forslag om indførelse af kildeskat på grundlag af embedsmændenes arbejde. Jeg skal naturligvis ikke gå i rette med regeringen, hvis det viser sig, at embedsmænd i 10 år har haft til væsentligste opgave at lave et forslag, som kun skal tjene socialdemokratiets valgkampagne og ikke tjene folketinget til oplysning om kildeskattens problemer. Jeg synes nok, at det kan give anledning til en vis undren, om det er formålet med embedsmænds arbejde i så mange år. Men regeringen har jo her talt og talt og talt og befundet sig i den situation, som man kunne kalde travl uvirksomhed, og denne travle uvirksomhed vil måske nu på et eller andet tidspunkt give sig udslag